

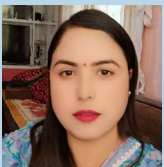
प्रतिदिन

अभिवादन

कविता

उनको पर्खाइ !

• सुशिला शर्मा 'शिलु'

घरका शून्य कोठाहरू मात्र नभएर भान्सादेखि मानिसका शरीर समेत केही आभूषणले भरिए तर त्यो अतृप्त देह कहिले भरिएन। सामान मात्र होइन कोखबाट निकालेर स्याहारको मुटुको टुक्रा नै दिइयो परिस्थितिको कहरमा परेर सिन्नो मानिस मात्र होइन एउटा स्मरणले भरिएको हृदय नै पठाइयो। सबै बिर्सन र उतैकालाई आफ्नो बनाउन भनेर तर एक चौथाइ शताब्दी नै भेलिसकदा पनि कहिले तृप्त भएन कुनै-कुनै एक दुई परा देह र ओकल्छन् आफ्ना अतृप्ततारहरू खानाको स्वादमा हिँडेको चालमा बोलेको तरिकामा गरेको परिश्रममा निभाएको कर्तव्यमा संस्कारमा, सभ्यतामा प्रश्न उठेपछि त्यो निरीह पात्रका कानमा टोकिन्छन् उसको आनीबानी खानदान अनुकूल भएन रे गरेको कर्म केही नै भएन रे र अन्तमा थाहा भयो नीला नयाँ विदेशी जस्ता आदि इङ्लिस आदि नेपाली मिसाउने आदि अङ्ग्रेजी आदि नेपाली मिसिएको कपडा लगाउने आदि जीवन जन्मभूमि आदि जीवन अन्य राज्यमा विलासिता खोजेर बिताउने मानिसहरूका ठुला-ठुला सुटकेस र चमकिला जुता ब्रान्डेड घडी ब्रान्डेड क्रिमहरू सहितका आदि नेपाली आदि अङ्ग्रेजी जस्ता मानिस भेटेपछि त त्यो लगाएको बेढ्गको पहिरन अनि ढंग नभएका नेपाल र नेपाली भन्दै राजनीतिक बहस हाँक्ने ठुला मानिसले आलिसान महलका सोफा विदेशी कोसेलीले भरेपछि दार्याँबायाँ आँखीभुईँ हल्लाउँदै नेपालमा केही सिस्टम रहिनछ भन्दै भान्सामा दालभात होइन पिज्जा खोज्ने रोडमा दुई/चार दिनलाई प्राइभेट गाडीमा कुट्ने महामानव वा अत्यन्त आफ्नो कोही पसेपछि त संस्कार, सभ्यता खोजेका ओठहरूले मौनधारण गर्न पुगेछन्। सायद सबै दाइजोको कारणले गरेका विभेदका धेरै वटा चक्रव्यूहमा जकडिएर पनि जीवन समाप्त नपारेकी स्थिर आकृतिको अगाडि समय निर्लज्जताको तस्बिर लिएर उदाएको छ आफ्नो र अर्काको हुनु गरिव र निरीह हुनु अनि धन र स्वार्थको सुन्दर मिलनले देखाएको धमिलो तर कुरूप तस्बिर लिएर सायद रातको कालो घुम्तोले छोपेर यो लज्जित परिवेशबाट मुक्त पाएको एउटा सुन्दर बिहानको पर्खाइमा छिन् उनी।

• अच्युत शाली घिमिरे

अनेकौँ परिस्थितिहरूसँग जुध्दै अघि बढेको परिवार मेरो। बुवा सरकारी जागिरे अनि आमा घरकै जिम्मेवारीमा। बहिनी भैरै मार्गदर्शनमा हिँडिरहेकी। परिवारको इज्जत, मान र प्रतिष्ठा आँच आउन नदिन जेनतेन लागिारहेका हामी। छोरा पनि सरकारी जागिरे नै होस् भन्ने बुवाको चाहनालाई शिरमा राख्दै मेहनतले पढेको मान्छे मा जिव्दगीमा सबथोक पुगेकै थियो। कुनै चिच्याहट थिएन। मागेको र चाहेको खाना नाना पुर्याउनु भाकै थियो बाबाले। पढाइभन्दा अन्त नजर कतै थिएन। सरकारी जागिरे बन्ने नै अन्तिम ध्येय रहन्थ्यो। अनुमति बिनाका माया प्रेमहरू बर्जित थिए। पढाइले त्यागै पुर्याएको सफलता किताबको अन्तिम पाना भैँ लाग्थे। जब एउटा सिकन्थ्यो अर्को किताब सुरु हुन्थ्यो। टिलिक्क टल्किएको बाहिरको दुनियाँसँग कुनै आशक्ति थिएन। अध्ययनबाट पाउने सफलता आफ्नै परिश्रमले हासिल गर्ने चिज जस्तै लाग्थ्यो। कहिलेकाहीँ भावनाका फिल्कोहरूले लखेट्थे, स्मृतिमा आई बारम्बार सताउँथे तर उम्क्रेरै छँडिन्थ्यो। किनकि निर्णयहरूमा अडिग रहँदै परिश्रु बाहेकको विकल्प थिएन। विस्तारै समय चल्दै गयो। अफिसरमा नाम निस्क्यैरै छाड्यो। निर्युक्ति र पदस्थान गोरखामा हुने भयो। म अब बाआमाको घेराबाट टाढा हुने भएँ। के गर्ने? के नगर्ने? अब आफैले निर्णय गर्नुपर्ने भयो। यसले आफैँलाई विस्तारै परिपक्व बनाउँदै थियो भने कता कता अनिर्णयको बोभ पो हुनुपर्ने हो कि भन्दै संशय समेत उत्पन्न गर्थ्यो। यस्तैमा बसोबासका लागि कोठा खोज्ने क्रममा धेरै दुःख पाइयो। बल्लतल्ल पाएको कोठामा खाना जोड्ने घौघो पर्यो। ओड्ने, ओछ्याउने पकाउने खाने सामान जोडियो। बारम्बार घरबाट फोन आउँथ्यो, संगत कस्तो छ? कोठामा वरिपरि कोको बस्छन्? भनेर सोघखोज गर्नुहुन्थ्यो। मलाई अतोपतो थिएन। काठमाडौँमा हुर्किएको मान्छे गाउँसहर मिसिएको परिवेशमा घुलमिल हुँदै थिएँ। अफिस जाने आउने क्रम जारी थियो मेरो। एकदिन त्यसै क्रममा आडैको कोठामा एक जना केटी बसेको थाहा पाएँ। सानी छोरी पनि थिइँ। मटेस्वरीमा पढ्दै रैछे छोरी। उहाँ भने प्राइभेट अफिसमा आइटीको काम हेर्नुहुँदो

रहेछ। सामान्य चिनाजानी भयो। घर कहाँ के भनेर सोधियो? कहिलेकाहीँ न्याम्रो लाग्दा यसै बोल्ने साथी पाएँ जस्तो पनि भान भयो। शनिबारको दिन थियो। म कोठामा नै के गरौँ र कसो गरौँको भावमा घोलिरहेको थिएँ। यस्तैमा उहाँले मलाई खाजा खान बोलाउनुभयो। मलाई अलि असजिलो लागेर आयो तर हतै गरेपछि म पुगें। चराको गुँड जस्तै सिंगारिएको थियो कोठा। म चकटीमा बस्न साथ छोरीले मलाई पुलुक्क हेरी। म भने कोठाका चारैकुना आँखा घुमाएर बसेँ। उहाँको श्रीमानको फोटो कतै देखिनँ। मैले अनि श्रीमान कहाँ हुनुहुन्छ? भनेर सोधे। उहाँले कुनै मोडमा साइकलको ट्यान्डिल मोडेजस्तै कुरा अन्तै मोड्नुभो। हामी फेसबुकमा जोडियौँ। उहाँको नाम मञ्जरी रहेछ र थाहा पाएँ उहाँ त डिभोर्स हुनुहुँदो रहेछ। उमेरले मभन्दा २ वर्ष जेठो हुनुहुन्थ्यो। कलेजमा लागेको प्रेमलाई छिट्टै विवाहमा परिणत गर्नुभएको रहेछ। तर खे के मिलेन सम्बन्ध टुक्रिएको रहेछ। म त्यो रात निदाउन सकिनँ। आँखाले उहाँलाई पछ्याइरह्यो। बादलमा जुन छेलिएभैँ छेलिए अनेकौँ मेरा अड्चनहरू र म विस्तारै उहाँप्रति नर्जिकन थालें। एकदिन अर्को भेटमा उहाँ भन्दैहुनुहुन्थ्यो, 'म यति राम्रो थिएँ कलेज पढ्दा, सबै केटाले आँखा लाउँथे। मिस कलेज भएकाले पनि ममा अनेकौँ क्षमताहरू थिए। तर उसैको हुर लेखेको रहेछ। निकै पछि लागेपछि म हार खाएँ र उसको मायामा फस्ँ। तर जब विवाह भयो लाग्यो सिकारीले पासोमा पारे भैँ महसुस भयो। प्रेमको ललिपप देखाएर विवाहको बन्धनमा मलाई पार्थे र ऊ भने विवाह बाहिरका सम्बन्धहरूमा रमाउन थाल्यो। एकदिन त अर्कै केटीसँग आफ्नै आँखाले देखें। मेरो आकास भनेको मात्र ऊ र वैवाहिक जिम्मेवारी थिएन। अर्कै धेरै ताराहरू फिक्मिलाउन बाँकी थियो। त्यसैले मैले डिभोर्स गरें। सानी छोरीलाई आफैँसँग राख्ने निधो गरे। कुनै दिन आफ्नो बाबा खोजेकी छैन छोरीले त्यति धेरै माया स्नेह दिएर पालेकी छु। अरू त अरू आफ्नै खुट्टामा उभिएकी छु। त्यसले भन्दा बढी कमाउँछु। मलाई गहिरो चोट दिने श्रीमानको श्रीमती हुनुभन्दा मलाई डिभोर्सि केटी भएर बाँच्न इज्जतिलो लागिारहेको छ।' यी कुराहरू सुनिसकेपछि मभिन्न गुमिसकेको मन, ध्यारं उग्रियो। मानौँ, मलाई अब प्रेमको चाहा भयो। रातहरू उहाँकै बारेमा सोचेर बित्न थाले। शनिबार कहिले आउला र उहाँले खाना खान बोलाउनुहोला होला भन्ने प्रतीक्षामा बस्न थालें।

म आफैँलाई थाहा थिएन म के गरिरहेछु भनेर। आफ्ना भावनाका उभारहरू विस्तारै बढ्दै थिए। तर त्यो भावनालाई कसरी सहजीकरण गर्ने वा प्रेममा बदल्ने मैले मेसो पाएको थिइनँ। आफैँलाई प्रश्न गरिरहेको थिएँ। 'के गर्दै छस् यो तँ? के तेरो एकतर्फी प्रेमलाई उसले स्वीकार्छे। ल ल मानौँ उसले स्विकारी नै भने पनि के तेरा परिवारले स्वीकार्छे? यो समाजले स्वीकार्छे? कहाँ गएर बस्छस् तँ? त्यत्रो सरकारी जागिरे भएर बाआमामाको सपनामा लात हानेर अघि बढ्न सक्छस्? तलाई आदर्श मान्ने तेरी बहिनीले के सोच्ची? तेरा बारेमा तेरो अफिसमा के के हल्ला चल्छा? कहाँ केटी नै नपाएर उमेर पुगेकी, आमा भइसकेकी डिभोर्सि केटीसँग फस्त्योभन्दा तेरो परिवारको सान मान कहाँ जाला?' म अनुत्तरित भएँ। गहाँ मनौता ओढेर बसिरहँ। एकदिन अचानक उहाँले मलाई, 'सुन न! मेरो आमा सिकिस्ते हुनुभाछ रे म गाउँ जान पर्ने भयो। मेरो छोरी हेर्दिन्छौ दुई चार दिन' भनेर प्रस्ताव गर्नुभो। मैले म पनि 'तपाईँ सँगै जान्छु' केही सहयोग गर्छु' भनेर भनँ। उहाँले 'नाइँ' भन्न सक्नुभएन। उहाँ यात्राभरी पीर चिन्तामा हुनुहुन्थ्यो। मैले नै छोरीलाई आफ्नै काखमा राखेर भुलाइराखें। हामी पुनासाथ उहाँको आमा बितुभयो। माइतमा आमामाको एक मात्र सहारा उहाँ मात्रै हुनुहुँदो रहेछ। तेह्र दिनै काजकारियासम्म म अफिस छुट्टी लिएर गाउँमै बसेँ। सहयोग गरे। त्यो उहाँको साहस र व्यावहारिकता देखेर निकै आकर्षित भएँ, प्रेरित भएँ। सोची बस्छें, हाम्रो माया जग्यो भने- घुक्थ्याउने, रिसाउने, मान्ने, हप्काउने केही हुने छैन। स्वभावहरूमा हामीले एक अर्कालाई बुझिदिनेछौँ। गोरखा बजार फर्किएपछि हाम्रा दिनहरू यसै बितिरहेका थिए। मलाई उहाँ दिनप्रतिदिन नरम लागिारहेको थियो। उहाँले मेरो प्रेमलाई सहजै स्वीकार गर्नुहुन्छ भन्ने आसहरूले मीठो रङ पोतिदिन्थ्यो मनमा। काठमाडौँ जान थियो तालिमममा। त्यसअघि मनका भावनाहरू पोखेर जाउँ भन्ने चाहना भयो। अनि लेख्न थालें पत्रा अनि छोडिदिएँ। ढोकामा च्यापेरा 'प्रिय मञ्जरी, ठाउँ परिवेश समयहरू फेरिएपछि आफ्नै माथिको आकासको आयतन पनि बेल्दै लाग्दो रहेछ। शून्यतामा छु भन्दाभन्दै पनि कसैको उपस्थितिले विराटता थपिदिँदो रहेछ। सोच्ने व्यवहार, मनन गर्ने मन र स्नेह बाँड्ने मुटु छ र त औपचारिकताले बाटो बिराउँदो

रहेछ। आज सम्बोधनमा तपाईँभन्दा पनि तिमी भनेर यो चिठी कोरौँ जस्तो भाछ। तर तपाईँलाई असहज पो लाग्ने हो कि भनेर आँट गरिरहेको छैन। तपाईँ र हाम्रो भेट भएदेखि हो, यो प्रेमको ज्वरोले भेटेको मलाई। सिटामोलको डोजले भन्दा तपाईँसँगको केही बात र मुस्कानले बरू यसलाई घटाइदिन्छ जस्तो लाग्छ। म आउँदा यो गोरखा बजार सुनसार थियो। मलाई एकान्त पनि बिरानो लाग्दै थियो तर जब देखि तपाईँलाई भेटेँ इन्द्रियहरूले अर्को जुनी पाएका छन्। कसरी भनौँ कि म तपाईँलाई प्रेम गर्छु भनेर?। किनकि म कहिल्यै प्रेममा परेको छैन। मलाई पढ्दाका संघर्षहरू थाहा छ, सफलताहरू थाहा छ। तर प्रेममा कसरी परिन्छ र गाँस्निन्छ भन्ने ज्ञान छैन। तर तपाईँलाई देख्न साथ, सुन साथ हावाले फुलेको बेलुन जस्तै मन उड्न थाल्छ। अनि एक दुई दिन बोल्न नपाउँदा मुटु गाँठो पछि सायद यही नै त प्रेम हो। थाहा छ तपाईँको अतित नमिठो छ। गाँठैगाठा परेका, मैला धुलौटे अतितलाई टकटक्याउँदै गाँठो फुकाउने साहस पनि गरेको भनेर नसम्झ्नुहोला। किनकि प्रेम कुनै साहस वा समाजमा प्रेरणा पाउन गरिने चिज होइन। बरू स्वतस्फुर्त हुँदा गर्दा प्रेरणा कसैलाई मिलेछ भने त्यो बेल्दै कुरा। तपाईँले एक्लो भएर बाँच्न पक्रिएको लय बिथोल्न आएको पनि होइन। बिसिएका घाउहरूमा म आफूलाई मलम बनेर आएको छु भनेर पनि भनिँदैन। तपाईँ डिभोर्सि हुनु र नहुनुसँग यो प्रेमको कुनै साइनो छैन। किनकि मन पुरानो वा डिभोर्सि हुँदैन। तपाईँसँग पनि त्यो मन छ। मसँग पनि त्यस्तै मन छ। म काठमाडौँ जाँदैछु। फर्किँदा तपाईँको जवाफको अपेक्षा रहनेछ। तपाईँको 'हुन्छ' भन्ने जवाफ, यस्तो शक्ति भएर आउनेछ। जसका कारण मेरा बाआमा, तपाईँका माइती वा सामाजिक व्यवधानहरूलाई सजिलै चिर्न सकौँला। धन्यवाद' यो चिटो छोडेर काठमाडौँ आएको हप्ता दिनपछि म गोरखा फर्किँँ। जाँदा उहाँ बसेको कोठा रितो थियो जसलाई देखेपछि म पनि रितिँ। उहाँ कोठा सरेर अन्तै जानुभयो र कुनै अनजान सहमा- घरबेटी भन्दै हुनुहुन्थ्यो। मैले मेरो ढोका खोल्दा भुईँमा उहाँको चिठी फेला पारेँ। लुगै नखोली पढ्न थालें। 'व्यारो मान्छे, तिमीलाई सर भनेर बोलाउँदा खल्लो लाग्यो आफैँलाई त्यसैले तिमी भन्दैछु। अन्यथा नलिनुहोला। म तिमीलाई घृणा गर्छे त्यही भएर छोडेर गएँ भनेर नसम्झ्नुहोला। किनकि त्यो भूलको प्रायश्चित गर्न म फेरि

सक्नेछैन। प्रेमको पथमा ठेस लाग्छ होला भनेर म हिँड्न नचाहेको पनि होइन। तिमीप्रति मसँग पनि प्रेमिल भावहरू उतिकै छन्। तिमी चिठी पढेपछि मनमा धेरै प्रश्नहरू उब्जिए जस्तै - 'प्रेमको रहस्य नै किन गर्न सकिदैनस् तैले? एक डिभोर्सि केटी भइस् त्यही भएर? कि एउटा प्रेमबाट धोका पाइस् अनि त्यही भएर? प्रेमको नयाँ सुरुआत गर्दा किन पुराना विवशताहरूलाई फिँजाउन पर्छ तलाई? किन प्रेमलाई स्वाभिमानसँग जोड्छेर? बारम्बार ब्रेकअप गरेर पनि मानिस बिहे अघि हाँस्न सक्छन् भने जाबो डिभोर्स गर्दैमा अर्को सम्बन्ध गाँस्न किन गाह्रो तलाई?' तर जवाफ मैले दिन सकिनँ। किनकि एउटा सम्बन्धबाट निस्कँदै गर्दा त्यो बिदाइ आत्मीय भएन भने अर्को सम्बन्ध जोड्न मान्छे जरूर हिँच्किचाउँछ। ल! मानौँ तिमी, तिमी परिवार वा समाज नै पूरै सकारात्मक भएता पनि आजको भोलि यो मेरो थकित मन, केही नभएको जसरी प्रस्तुत हुन सक्दैन। सेलाएको चिया जति स्वादिलो छ भनेर विज्ञापन गरिएता पनि त्यो मानिसलाई प्रिय हुँदैन। किनकि चियाको गुण भनेकै तातो हुनु हो। त्यसरी नै सम्बन्धलाई आवश्यक पर्ने प्रेमिल गुणहरू ममा धेरै मलिन भएका छन्। एकै दिनमा बादल सरेर भरि पर्दैमा फेरि आकाशमा कालो बादल मडारिन भन्ने थ्यारेन्टी कहाँ छ र? त्यो विगतको कालो बादल ममा आइरहन्छ, मडारिरहन्छ। अर्को कुरा, म कसैकी श्रीमती थिएँ र अब कसैकी ममाताम्यी आमा हुँ। कसैको प्रेमिका हुने नाममा मैले कतै आमा हुनुको कर्तव्य भुल्दै गएँ भनें म मेरी छोरीको लागि सदैव ओठमा मुस्कान लिएर उभिने त छु तर त्यो अपरिचित हुनेछ। बाँचुन्जेल जुन परिधि खिचिएको छ, डिभोर्सि केटीको ट्याग जो लागेको छ यसैलाई भिरेर वा परिधिभित्र मात्रै आफूलाई समेटेर बस्ने चाहना पनि मेरो होइन। यसरी सम्भ, डिभोर्सि नारीहरूको पुनर्जीवन वा मिलन, समाजमा हुर्किएको एउटा नयाँ अभ्यास जस्तै हो। र स्वयं नारीलाई पनि विद्रोह जस्तै हो। जसलाई हिँड्न, दौडिन र फैलिन समय लाग्छ। सुरुआत एकदिन हुने नै छ किनकि तिमी जस्तै असल मनहरूको जागृति जो पलाइसकेको छ। अहिले यो समयलाई माफ गरिदिनु प्रिया फेरि कुनै दिन भेटिएछौ भने आशालाम्दो सपनाको उडान सँगै भर्नेछौ। उही हितैषी मञ्जरी'

चिठी पढेर हाँगाबाट लुछिएको डाली जस्तै लुछिएँ र भुईँमा भरें। बल्लतल्ल उनेर लागेको स्वीटर ध्वारं फुगिल्लँदै गयो, म आफैँ लुगलुग काँपीरहें। आफैले आफैँलाई फेरि प्रश्न सोधें, 'डिभोर्सि केटीसँग प्रेम गरें, मैले के बिराएँ?' अब न त कल नै रिसिभ गर्छिन् न म्यासेज नै सिन गर्छिन्। अब भएन त तनाव!

यता भोलि परीक्षा पढ्नु पर्ने तर पढेको केही छैन। उता प्रेमिका एक हप्तादेखि म्यासेज गरिरहेकी र कल उठाइरहेकी छैन। साथीले त भन्थेको बौद्धको क्याफेमा एक जना केटासँग कफी पिउँदै थिइन् भनेर।

अब न त पढ्ने जाँगर नै आउँछ न उसलाई म्यासेज गर्ने, कल गर्ने। अनि अन्त्यमा केही उपाय नलागेपछि सबै सामाजिक संजाल डिएक्टिभेट गरेर उसलाई ब्रेकअप गर्ने निर्णय लिएको छु।

बोर्ड परीक्षाकै दिन ब्रेक-अप!

• सागर घले

जिन्दगीमा प्रेम र पढाइलाई एकै बाटोतिर नडोच्याउन भन्ने मेरो अपेक्षा माथि खेलबाड भयो। प्रेमभन्दा पनि पढाइ लक्ष्य बोकेको मेरो निदारले प्रेमलाई समर्थन गर्न थाल्यो, मैले पढाइलाई भन्दा बढी प्रेमलाई समय दिन थालेछु। अब जिन्दगीले दुइटा लक्ष्यको लागि दौड गर्न थाल्यो; एक प्रेम अनि अर्को पढाइ।

म अहिले १९ वर्षको भएँ। मेरो यो उमेर प्रेम सम्बन्धमा लतपतिने उमेर हो भन्छ यो समाज। 'बाबु' तिमी राम्ररी पढ, यो समय पढ्ने समय हो यो, माया प्रेमको चक्करमा नलाम्नु, जिन्दगी ब्रेक फेल हुन्छ' भन्ने मेरा आफन्तजनलाई मैले गिज्याए जस्तो भयो।

नभन्दै पढाइलाई प्रेम सम्बन्धले आफ्नो मातहतमा राख्न थाल्यो। उसको मुडले मेरो

मुड चल्ने गर्थ्यो। आज ऊसँग राम्रो समय चलिरहेको छ भने मैले पनि पढाइलाई समय दिन्थेँ। कुनै बेला भग्गडा परेको बेला वा उनी रिसाएको बेला म पनि किताबसँग रिसाउँथेँ।

कहिलेकाहीँ यस्तो सोच पनि आउने गर्थ्यो कि उनी पनि मेरो भविष्य हुन् अनि पढाइ जसले गर्दा हामी दुवैको भविष्य सुरक्षित हुन्छ भन्ने भानमा म फसेछु, अल्फेछु र भुलिन्छु।

खासमा यो प्रेम सम्बन्धमा गर्लफ्रेंड रिसाउँदा ब्वाइफ्रेंडले फकाउनु पर्ने र अनि ब्वाइफ्रेंड रिसाउँदा चाहिँ वास्ता नगर्नु रे! यो कस्तो संस्कृति बसेछ माया पिरतीमा भनेर बेलाबेला उनी रिसाएको बेला मेरो मनलाई यी कुराले खुब पोल्थ्यो।

तर मेरा लागि हिजो पढाइ सबैभन्दा महत्त्वपूर्ण कुरा बनेको थियो भने अहिले उनीसँगको

प्रेम र पढाइ। जसलाई सँगसँगै डोराएर हिँड्न खोजिरहेको थिएँ। रातभरि पढेर बस्न सकिँदैन थियो। किताब समाएपछि आँखाले निद्रा लागेको जनाउ घण्टी बजाउन थाल्थ्यो। तर जब कुरा उनीसँग भिडिओ कल गर्ने र टेक्स्ट म्यासेज गर्ने समय आउँथ्यो, चाहे रातको १ नै किन नबजोस् यी आँखाले निद्राको जनाउ घण्टी नै बजाउँदैन थियो।

यसरी पढाइलाई पनि उसको र मेरो प्रेम सम्बन्धले विस्तारै लात हान्दै गयो। अब किताब फिर्केर पढ्नेभन्दा मोबाइल फिर्केर उसको म्यासेज पढ्न आतुर हुन थालेछु।

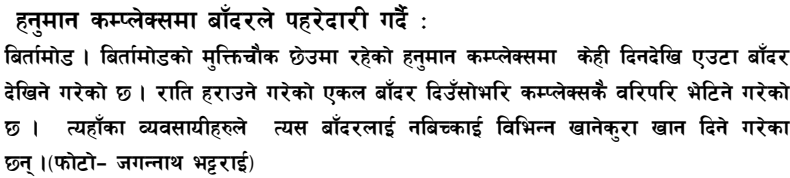
कक्षा कोठामा गुरु अगाडि उभिएर पढाइरहनु हुन्थ्यो। म भने रातभरिको निद्रा र उसको त्यो मिठो म्यासेजको सम्झनामा भुलिन्थेँ, सम्झन्थेँ, हराउँथेँ। अनि गुरु भन्नु हुन्थ्यो- रोल न ४। म अभै उतै भुलिारहेको

हुन्थेँ। जब एक्कासि मार्करको भट्टी मेरो अगाडि आइपुग्यो अनि म भस्किएर हेर्दा सबै जना गलल हाँस्थे। त्यसपछि मात्र म भर्थेँ- हाजिर छु गुरु।

यतिसम्म प्रेमको भूतले लखेट्दो कि मलाई मेरो बोर्ड परीक्षा आउँदै छ भन्ने कुरा नि मैले पत्ता पाएन छु। पढाइको नाममा उसको म्यासेज बाहेक केही पढेको छैन, सुनेको कुरा गर्दा उसको भ्वाइस म्यासेज बाहेक केही सुनेको छैन अनि हेरेको भनेको उनको त्यो सुन्दर अनुहार त्यही नि भिडिओ कलमा।

यसरी कसरी भइएला त पास?

अर्को दोधारले मेरो मस्तिष्कको भोला खोतल्न थाल्यो।

क्रापा(प्रस) । राष्ट्रिय स्वतन्त्र पार्टी (रास्वपा)को जनयात्रा कार्यक्रमको औपचारिक रुपमा शुभारम्भ गरिएको छ । शनिबार चितवनको भरपुर स्थित गेस्ट हाउस चौमो आयोजित कार्यक्रममार्फत	जनताको कुरा सुन्ने यात्रा, जनयात्रा'को शुभारम्भ गरिएको हो । पार्टीका उपसभापति स्वर्णिम वाग्लेसहितका नेता कार्यक्रममा घण्टी बजाउँदै औपचारिक रूपमा कार्यक्रमको शुभारम्भ गरेका थिए ।	सतामा बस्नेहरूले प्रतिशोधको ज्वाला दन्काउँदा पनि निर्भिक र निडर भई राष्ट्रिय स्वतन्त्र पार्टी देश निर्माणको यात्रामा रुलमा, अडिग र अचिचलित हउला आगाडि बढिदैहेको र यही यात्राको अर्को श्रृङ्खला जनयात्रा भएको रास्वपाको
---	--	---

भापा(प्रस) । कोशी प्रदेश
सरकारका भौतिक पूर्वाधार मन्त्री
भुपेन्द्र राईले असोज महिनामा
अविरल वर्षा पछि आएको
बाढीले पुन बगाएका खोला
नालामा पुल बनाएका लागि
लागि आफू प्रतिबद्ध रहेको
बताएका छन् ।
शनिवार पाँचथर पुगेका राईले
फिदिम र फालेलुलाई जोड्ने
फेदे खोलामा तत्कालका लागि
संघीय सरकारले उपलब्ध गराउने
बैलान्निज ल्यापर जोड्दै पक्की

A portrait of a middle-aged man with a serious expression. He is wearing a black traditional Indonesian cap (peci) and a bright orange scarf with a brown floral pattern (korpri). He is also wearing a white collared shirt and a dark jacket. The background is slightly blurred, showing an indoor setting with a green wall and a white ceiling.

१. नी कार्यक्रममा अग्रज व्यवसायी
 २. ११ हजार ,
 ३. ११ हजार
 ४. ११ हजार
 ५. ११ हजार
 ६. ११ हजार
 ७. ११ हजार
 ८. ११ हजार
 ९. ११ हजार
 १०. ११ हजार
 ११. ११ हजार
 १२. ११ हजार
 १३. ११ हजार
 १४. ११ हजार
 १५. ११ हजार
 १६. ११ हजार
 १७. ११ हजार
 १८. ११ हजार
 १९. ११ हजार
 २०. ११ हजार
 २१. ११ हजार
 २२. ११ हजार
 २३. ११ हजार
 २४. ११ हजार
 २५. ११ हजार
 २६. ११ हजार
 २७. ११ हजार
 २८. ११ हजार
 २९. ११ हजार
 ३०. ११ हजार
 ३१. ११ हजार
 ३२. ११ हजार
 ३३. ११ हजार
 ३४. ११ हजार
 ३५. ११ हजार
 ३६. ११ हजार
 ३७. ११ हजार
 ३८. ११ हजार
 ३९. ११ हजार
 ४०. ११ हजार
 ४१. ११ हजार
 ४२. ११ हजार
 ४३. ११ हजार
 ४४. ११ हजार
 ४५. ११ हजार
 ४६. ११ हजार
 ४७. ११ हजार
 ४८. ११ हजार
 ४९. ११ हजार
 ५०. ११ हजार
 ५१. ११ हजार
 ५२. ११ हजार
 ५३. ११ हजार
 ५४. ११ हजार
 ५५. ११ हजार
 ५६. ११ हजार
 ५७. ११ हजार
 ५८. ११ हजार
 ५९. ११ हजार
 ६०. ११ हजार
 ६१. ११ हजार
 ६२. ११ हजार
 ६३. ११ हजार
 ६४. ११ हजार
 ६५. ११ हजार
 ६६. ११ हजार
 ६७. ११ हजार
 ६८. ११ हजार
 ६९. ११ हजार
 ७०. ११ हजार
 ७१. ११ हजार
 ७२. ११ हजार
 ७३. ११ हजार
 ७४. ११ हजार
 ७५. ११ हजार
 ७६. ११ हजार
 ७७. ११ हजार
 ७८. ११ हजार
 ७९. ११ हजार
 ८०. ११ हजार
 ८१. ११ हजार
 ८२. ११ हजार
 ८३. ११ हजार
 ८४. ११ हजार
 ८५. ११ हजार
 ८६. ११ हजार
 ८७. ११ हजार
 ८८. ११ हजार
 ८९. ११ हजार
 ९०. ११ हजार
 ९१. ११ हजार
 ९२. ११ हजार
 ९३. ११ हजार
 ९४. ११ हजार
 ९५. ११ हजार
 ९६. ११ हजार
 ९७. ११ हजार
 ९८. ११ हजार
 ९९. ११ हजार
 १००. ११ हजार

संघका केन्द्रीय सदस्य नविन
लाल, नेम्दिन खड्का, बिर्तामोड
ग बाणिज्य संघका पूर्व अध्यक्ष
र भट्टराई, भापा जिल्ला
कुद विकास समितिका अध्यक्ष
नन्त भण्डारी, प्रमुख जिल्ला
कार्यकारी गोपाल अधिकारी, नेकपा
ले बिर्तामोड नगर अध्यक्ष
स भट्टराई, दमक उद्योग बाणिज्य
का अध्यक्ष गोपाल गुरामाँई,
मोड नगरपालिकाका उपप्रमुख
प्रसाद संग्रौला, महिला
दावा समूहकी अध्यक्ष
दा ढकाल रिजाललगायतले
कामनासहित मन्त्रय व्यक्त
थिए ।

क्रमको सञ्चालन बिर्तामोड
ग बाणिज्य संघका महासचिव
ल खतिवडाले गरेका थिए ।

फ्रापा(प्रस) । संखुवासभाको सभापोखरी गाउँपालिकाले केन्ट लगाएर माछा मारे एक लाखसम्म जरिवाना गर्ने निर्णय गरेको छ । गाउँपालिकाले निषेधित क्षेत्र तोकेको सभाखोला र लड्डुवा खोलामा केन्ट लगाएर माछा मारे एक लाखसम्म जरिवाना गर्ने निर्णय गरेको हो ।

सभापोखरी गाउँपालिकाको २१ गते बसेको कार्यपालिका बैठकले सभाखोला र लड्डुवा खोलाको संरक्षण क्षेत्रमा वा निषेधित क्षेत्रमा केन्ट लगाएर माछा मार्नेलाई एक लाख जरिवाना गर्ने निर्णय गरिएको सभापोखरी गाउँपालिका उपाध्यक्ष लक्ष्मी चापागाईंले जानकारी दिए।

त्यस्तैगरी क्षेत्रमा जाल हान्ने, बल्छी, घरवा, दुवालीको प्रयोग गरी माछा मार्नेलाई ५० हजार जरिवाना गर्ने निर्णय गरिएको उपाध्यक्ष चापागाईंले बताए।

गाउँपालिकाले प्रहरी प्रशासनको सहयोगमा माछा मार्ने व्यक्तिलाई प्रकाश गरी जरिवाना असुल गर्ने र सो रकमको १५ प्रतिशत सम्बन्धित प्रहरी प्रशासनलाई प्रोत्साहनस्वरूप दिइने प्रमुख प्रशासकिय अधिकृत बुद्धप्रसाद आचार्यले बताए।

त्यसैगरी निषेधित क्षेत्रमा मार्ने व्यक्तिको बारेमा गोप्य सूचना दिनेलाई ५ प्रतिशत रकम प्रोत्साहन उपलब्ध गराउने निर्णय गरेको गाउँपालिकाले जनाएको छ । जरिवाना असुल गर्न नसकिए नेपाल सरकारको प्रचलित कानुन बमोजिम मुद्दा दर्ताको लागि सिफारिस गर्ने जनाएको छ ।

चिया खेती सुरु गरेका राईले आर्गानिक चिया उत्पादन गर्दै आएका छन् । उनले सुरुदेखि नै आर्गानिक चिया (हातेपत्ती) उत्पादन गर्दै आएका छन् । आर्गानिक हातेपत्ती चियाको मूल्य बढ्दै गइरहेको आर्गानिक उत्पादनमै जोड दिन थालेको उनले बताए । चिया बगान (थैँचा) मा गाईवस्तुको गोबर मल प्रयोग गर्ने

क्षेत्रमा लगाएको खेतीबाट हाल वर्षमा तीन सय किलोग्राम जति अर्गानिक हातेपत्ती चिया उत्पादन हुँदै आएको उनले बताए । खेती विस्तार भएको सबै बगैँचामा चियाको बिरुवा दुर्किनसकेकाले कम मात्र उत्पादन हुँदै आएको पनि उनले बताए ।

आधुनिक प्रविधि र प्रशोधनबिना उत्पादन गरिने अर्गानिक हातेपत्ती चिया हिमाली गोठहरू र गाउँघरमै खपत हुँदै आएको राईले जानकारी दिए । अर्गानिक हातेपत्ती चियाको फरक स्वाद हुने र कुनै असर नगर्ने भएकाले माग अत्यधिक रहेको उनले बताए । उनका अनुसार हाल उत्पादन हुँदै आएको चियाले माग धान्न सकेको छैन ।

क्रपा(प्रस) । वाणिज्य, आपूर्ति तथा
उपभोक्ता संरक्षण विभागले अटोमोबाइल
र अटोपार्ट्समा अधिकतम खुद्रा मूल्य
(एमआरपी) तोक्न अटोमोबाइल
एसोसिएसन नेपाल (नाडा) लाई
निर्देशन दिएको छ ।
विभागका महानिर्देशक कुमार दाहालले
नाडा व्यवसायीसँगको औपचारिक
छलफलमा अटोपार्ट्स एमआरपी
तोकेर मात्रै बजारमा ल्याउन निर्देशन
दिएका हुन् । यसअघि डन्डी र सिमेन्ट
उद्योगीलाई बोलाएर एमआरपी तोक्न
निर्देशन दिएको विभागले नाडाका
पदाधिकारीलाई बोलाएर एमआरपी
तोक्न निर्देशन दिएको हो ।
अहिलेसम्म अटोमोबाइल र

फरक हुने गरेको छ। कतिपय व्यापारी व्यक्ति को अनुहार हेरेर मूल्य भन्ने प्रवृत्ति अन्त्यका लागि पनि अटोमोबाइल र अटोपार्समा अनिवार्य एमआर टोकुनपुर्न आवश्यकता रहेको जनाइएको छ।

छलफलमा नाडाका अध्यक्ष कर्ण चौधरीले एक साताभित्र सबै व्यवसायी

अटोमोबाइल र अटोपार्ट्सको एमआरपी तोकेर मात्रै बिक्री गर्ने प्रतिबद्धता व्यक्त गरे । सबै व्यवसायीलाई यस विषयमा आजैदेखि 'इमेल्मार्फत सर्कुलर' गर्ने पनि उनले प्रतिबद्धता जनाए ।

विभागले यो साताको सुरुदेखि नै अटोमोबाइल र अटोपार्ट्सका व्यवसायी फर्मको अनुगमन गर्दै आएको छ ।

चन्द्रगढी, भद्रपुर	दमक	मेचीनगर	उर्लाबारी	इलाम, मंगलबारे	काकरमिट्टा	मनापा बजार
लोकबहादुर कुँवर : ९८४२६८३९९६ द्रोण अधिकारी : ९८४२६२८७९९	विष्णु सुब्बा : ९८५२६७०९३७ देविबहादुर बस्नेत : ९८९७९२४६२९	चारआली : ९८४२७०३०९३ गोबिन्द घिमिरे : ९८९५९५०९५०	रूपेन्द्र शेर्मा : ९८४२०९२४०६ विराटनगर क्रिस्टिन आई : ०२९-५२५६९८	रणवीर लिम्बू ९८९६९८४७५७	फ्रेन्डसिप पुस्तक पसल ०२३-५६२४२४	बरत राजवंशी ९८९७०४९००९

 पारिवारिक जमघटको वातावरण बन्ला ॥
व्यापार, व्यवसायमा पर्याप्त लाभ मिल्नेछ

आजको राशिफल